

ER IS OOIT

Rollen

Verteller	Veel tekst
Ireen	Veel tekst
Joppe	Veel tekst
Doornroosje	Redelijk veel tekst
Klein Duimpje	Redelijk veel tekst
Roodkapje	Paar zinnen
Prins Philip	Veel tekst
Big	Paar zinnen
Bibliothecaresse 1	Weinig tekst
Bibliothecaresse 2	Weinig tekst
Chauffeur ambulance	Een zin
Prins Florian	Weinig tekst

Zes rollen met redelijk veel tekst. De kleinere rollen (zoals Roodkapje, Big, de ambulancechauffeur, prins Florian en de bibliothecaresses) kunnen onder bijvoorbeeld één of twee voorlezers worden gespeeld

Verteller	Er was eens, er was eens, er was eens... Met een chagrijnig gezicht liet Ireen haar vingers langs de ruggen van de boeken gaan. Gááp! Hee, wacht eens.. Er is ooit... Ze trok het dunne boekje uit de boekenkast in de bibliotheek.
Joppe	'Heb jij al wat?
verteller	vroeg Joppe die ineens naast haar opdook. Ze probeerde niet te laten merken dat ze schrok en hield het boekje omhoog. Het zag er oud uit en een beetje stoffig, alsof het al heel lang niet meer was geopend.
Ireen	"Doornroosje schrok wakker"
verteller	las ze hardop
Ireen	"En ging rechtop zitten. Door de gordijnen kwam een streepje licht, het eerste teken van de nieuwe dag. Ze keek opzij naar haar wolf die een geluid maakte alsof hij vier bomen tegelijk probeerde door te zagen. Daar was ze natuurlijk wakker van geworden. Ze vond het niet erg. Ze hield ervan vroeg op te zijn en door het grote huis te dwalen terwijl iedereen nog sliep. Soms deed ze dan net

	alsof het weer vroeger was, vóór de grote verandering, toen iedereen in het kasteel honderd jaar lag te slapen. Alleen was zij deze keer de enige die aan de vloek was ontkomen...”
Verteller	Ireen moest lachen, al voelde ze zich ook een beetje duizelig worden.
Joppe	Gaat het?
Verteller	Vroeg Joppe. Hij legde zijn hand op haar arm
Joppe	Je ziet een beetje bleek
Ireen	O ja, prima hoor. Hè? Hoorde jij dat ook?
Joppe	Wat?
Ireen	Dat... sst, luister eens? Het lijkt alsof iemand om hulp roept!
Verteller	Daar was het weer, een heel zacht stemmetje, van héél ver weg.
Roodkapje	Help ons! Heeeelllp!
Verteller	In haar hand leek het boekje te bewegen. Nee, dat kon niet. Ze zag spoken. Dat kreeg je ervan als je steeds met sprookjes bezig was. Wat een stomme opdracht had de juf hen gegeven. Verzin een nieuw sprookje, waarbij je gebruik maakt van typische sprookjeselementen. Om inspiratie op te doen waren zij en Joppe naar de bibliotheek gegaan maar tot nu toe hadden ze alleen maar afgezaagde sprookjesboeken gezien vol prinsessen die niks anders deden dan op de prins van hun dromen wachten.
Joppe	Lees nog eens verder?
Verteller	Ireen knikte
Ireen	‘Doornroosje liet zich voorzichtig uit bed glijden om de wolf niet wakker te maken...’
Verteller	Nu hoorde ze de stem duidelijk. Het was een klein meisje en ze riep.... Ineens draaide alles om haar heen. De boekenkast waartegen ze geleund stond werd zacht en verdween en ze viel met een klap... op straat?
Doornroosje	Hee! Pas op jullie! Ga eens aan de kant! Dat is levensgevaarlijk!
Verteller	Terwijl Ireen nog verdwaasd om zich heen keek krabbelde Joppe overeind en trok haar mee naar de kant. Net op tijd. Een grote rode bus reed toeterend voorbij. De mensen in de bus maakten vanachter de raampjes drukke gebaren naar hen. Idioten!
Joppe	W-waar zijn we?
Verteller	De vrouw die hen had gewaarschuwd zuchtte

Doornroosje	Nee hè. Ik was er al bang voor. Plotseling uit het niets opduiken, niet weten waar je bent... Foute boel. Kom mee, en probeer asjeblieft niet op te vallen. We moeten Klein Duimpje waarschuwen.
Verteller	Ireen keek Joppe met grote ogen aan
Ireen	Zei ze nou net...
Verteller	Hij knikte. De vrouw die al een paar stappen vooruit was keek geërgerd om.
Doornroosje	Nou, kom! Een beetje opschieten graag! Klein Duimpje is een druk bezet man. Die heeft geen uren de tijd
Verteller	Uit haar spijkerbroek met langs de pijpen rode bloemetjes haalde ze een telefoon.
Doornroosje	Ik zal hem anders alvast even bellen. Ik heet Roos trouwens
Verteller	Ireen slikte. Roos?
Doornroosje	Kort voor Doornroosje
Verteller	Nee. Dit kon niet. Dit was te raar. Klein Duimpje en Doornroosje? Hield iemand hen voor de gek? Maar de bibliotheek was echt weg en ze liepen echt in een klein dorpje, met een groot bos eromheen. Ze durfde bijna niet naar Joppe te kijken. Gebeurde dit werkelijk?
Doornroosje	Duim is onderweg. We kunnen in het strooien huis op hem wachten.
Verteller	Ireen slikte haar volgende vraag in en liep met Roos mee naar een eetcafé waar het vol zat met mensen die wilden lunchen. Roos liep meteen door naar binnen en beende op het achterste tafeltje af.
Doornroosje	Hoi Big
Verteller	zei ze tegen de barman en net toen Ireen wilde zeggen dat het wel een beetje bot was om iemand big te noemen, zag ze dat het écht een big was die achter de bar stond. En nu pas viel het haar op dat aan een tafeltje verderop een groepje wolven zat te kaarten.
Joppe	Eh... Roos? Dit is het strooien huis toch hè? Is er ook een houten huis?
Verteller	Doornroosje keek verbaasd.
Doornroosje	Ja, natuurlijk. Daar zit de bakkerij van Hans in, totdat het peperkoekhuisje is gerenoveerd. Hij heeft het per ongeluk in brand gestoken toen hij de oven aan had laten staan. En in het stenen huis heeft Sneeuwwitje haar geitenboerderij
Verteller	Ze grijnsde
Doornroosje	Glaasje nectar?
Verteller	Ireen en Joppe knikten tegelijkertijd zonder dat ze de vraag eigenlijk hadden gehoord. Roos begon te lachen

Doornroosje	Nee geintje natuurlijk. Zal ik maar cola doen, dan?
Verteller	Zelfs zonder dat ze wisten hoe Klein Duimpje er precies uitzag herkenden ze hem zodra hij het eetcafé binnenkwam. Niet aan de laarzen die eigenlijk een paar maten te groot waren of aan zijn haar dat in een glimmend zwarte kuif zwierig achterover was gekamd. Doornroosje had verteld dat Klein Duimpje een belangrijke man was en dat was precies hoe hij het eetcafé binnenliep. De gesprekken stokten en mensen keken hem na. Zelfs de wolven stopten even met hun kaartspel. Ireen hoorde iemand zijn naam fluisteren. Met ontzag, bijna alsof de koning binnenkwam.
Klein duimpje	Nou wat is er zo dringend dat ik hier per expresse naar toe moest komen? En kan het een beetje snel, want Rood heeft de bibbers en dat kan ik er echt niet bij hebben op de avond van de liveshow
Verteller	Doornroosje knikte naar Ireen en Joppe
Doornroosje	Rood heeft de bibbers
Klein duimpje	Ja, dat zei ik net. . Maar dat komt heus goed. Ik weet zeker dat ze er vanavond eentje kiest. Ze heeft echt geen zin om met zeven kerels in huis te blijven wonen.
Joppe	Zeven kerels?
Verteller	vroeg Joppe en meteen zag hij eruit alsof hij zijn tong wel wilde afbijten
Klein duimpje	Zeg heb jij onder een steen gewoond? Je gaat me toch niet vertellen dat....
Verteller	Hij stopte midden in een zin toen hij hen goed bekeek
Klein duimpje	O
Verteller	Met een moeilijk gezicht liet hij zich op de stoel vallen.
Doornroosje	O, inderdaad. Ze heeft weer eens om hulp geroepen en deze keer heeft het echt gewerkt.
Klein duimpje	Het boek..., Wordt het niet meer gelezen?
Verteller	Het duurde even voor Ireen doorhad dat hij het tegen haar had.
Klein duimpje	Zijn ze stom of zo?
Verteller	Vroeg Klein Duimpje aan Doornroosje. Hij porde in Joppes zij.
Klein duimpje	Hee, zeg eens wat dan. Ik vroeg je iets. Kun je niet praten?'
Ireen	Het... eh... ik... ik...
Klein duimpje	ik... ik... snel nou. Ik heb niet de hele dag de tijd

Ireen	Ik was aan het lezen in de bieb. En toen hoorde ik iemand om hulp roepen. En... en... ineens begon alles te draaien en nou ja, toen waren we zomaar hier
Klein duimpje	Om te beginnen: veel te lang. To the point, ooit van gehoord? Mensen zappen weg. Het moet snel, kort en krachtig. En verder: wat in wolfsnaam is een bieb?
Doornroosje	Was het een oud boekje dat je aan het lezen was?
Verteller	vroeg Doornroosje. Ze wierp Klein Duimpje een waarschuwende blik toe.
Ireen	Eh... ja, ik denk het... hoezo?
Verteller	Roos wisselde een blik met Klein Duimpje, die haar bijna onmerkbaar toeknikte. Ze haalde diep adem.
Doornroosje	Oké, wat jullie hier zien is niet de sprookjeswereld zoals jullie die kennen
Joppe	Duh!
Ireen	Sst! Stil nou!
Doornroosje	Nou. Een hele tijd geleden is het ons gelukt contact te krijgen met een echte schrijver...
Klein duimpje	De bet-achterkleinzoon van een van de gebroeders Grimm
Doornroosje	Ja. Iemand die dus echt sprookjesbloed in de aderen heeft. Wij, Duim en ik, hebben hem verteld dat we niet meer verder wilden leven in het land dat zijn voorvaders hebben bedacht. Ik bedoel.. sorry hoor, maar honderd jaar slapen en pas wakker kunnen worden als er een prins langskomt om je te kussen? Door je ouders in het bos achtergelaten worden omdat ze geen geld hebben om eten te kopen? Je dagen slijten bij zeven dwergen die de hele dag op pad zijn in de mijn, alleen maar om toch nog vergiftigd te worden? Denk je echt dat dit is wat wij onder een lang en gelukkig leven verstaan?
Joppe	Maar... maar het komt allemaal toch goed, later? Jij wordt gekust en gaat met je prins trouwen en Klein Duimpje...
Doornroosje	Ik kies liever mijn eigen partner Echt verliefd worden, zegt je dat iets? En prins Philip denkt er trouwens precies net zo over
Verteller	Ze wees naar een man die aan de bar zat. Hij stak een hand op toen hij zag dat Roos naar hem keek. Een andere man kwam naast hem zitten en gaf hem een zoen.
Doornroosje	Hij valt meer op Sneeuwvitjes prins. Dat is echte liefde.
Joppe	Maar hoe... wanneer....
Verteller	Begon Joppe. Klein Duimpje keek naar Doornroosje en rolde met zijn ogen.
Klein duimpje	Oke , Zie het voor je!

Verteller	Hij maakte met zijn handen een gebaar alsof hij een reusachtig scherm opende.
Klein duimpje	Er was eens, heel heel lang geleden, in een land hier ver vandaan... een jonge schrijver. Samen met zijn broer schreef hij de prachtigste sprookjes en zo maakten ze samen een wereld vol prinses en prinsessen, draken en elfen, en gemene stiefmoeders. Natuurlijk nam de schrijver af en toe zelf een kijkje in het magische land dat hij had gemaakt...
Joppe	Hier? Kwam hij hier?
Ireen	Stil nou! Duim is aan het woord
Doornroosje	Iedereen van de familie Grimm kon hier naar toe. Ze liepen dan wat rond, bekeken ons alsof we aapjes waren en deden heel voorzichtig om ons zo min mogelijk te storen. En dan gingen ze weer.
Klein duimpje	Totdat, op een dag...'
Doornroosje	Totdat de kleine Johannes kwam, met zijn vader. Het was zijn eerste keer hier, en hij vond het helemaal niet zo'n leuke wereld
Verteller	Klein Duimpje trok een sip gezicht.
Klein duimpje	Geen leuke wereld..
Doornroosje	Toen hij oud genoeg was schreef hij zelf een verhaal over hoe het volgens hem ook kon. En vanaf die dag werd alles anders
Klein duimpje	En leefden we pas écht lang en gelukkig. Duimpje omhoog voor wie het leuk vindt
Verteller	Als bij toverslag stonden de wolven op en tilden Klein Duimpje met stoel en al omhoog. Ireen en Joppe wachtten tot de wolven weer aan hun eigen tafel zaten.
Ireen	En vindt iedereen het nu leuker?
Doornroosje	Nou nee, niet iedereen. Vrouw Holle van de interieurwinkel baalt ervan dat de mensen haar adviezen vaak niet opvolgen en zou het liefst weer in haar huisje onder de put wonen, waar ze de hele dag met haar meubeltjes heen en weer kan schuiven. En roodkapje.. nou ja, sommige mensen willen gewoon niet groot worden.
Klein Duimpje	Zeg! Let een beetje op je woorden!
Doornroosje	Niet volwassen worden bedoel ik. Ze blijft liever voor altijd dat schattige kleine meisje met haar mandje vol lekkers...
Joppe	Maar ze wordt door de wolf opgegeten!

Doornroosje	Nou dat viel ook wel mee, hoor! Hij slokte haar in één keer naar binnen, hoe erg kan het zijn. Ze had nog geen schrammetje! En zo lang duurde het ook weer niet voor de jager haar kwam redden..
Ireen	En nu?
Doornroosje	Tja, de macht van de oude sprookjes is sterk. Zolang het boekje van Johannes wordt gelezen blijft onze wereld zoals hij nu is, maar we merken dat er dingen veranderen. Langzaam maar zeker. De kracht van het verhaal neemt af. Dat jullie hier zijn bewijst dat wel...
Verteller	Ze schrokken op van een harde kreet bij de bar.
Prins Philip	Help! Help! Bel 112! Florian heeft een appel gegeten! O schatje toch, je weet dat je er allergisch voor bent...
Verteller	Prins Philip trok wit weg.
Big	Eh... Roos?
Verteller	zei de big achter de bar
Big	Ik wil je niet bang maken hoor, maar...
Verteller	Hij wees naar buiten waar een wolf zijn wangen vol lucht stond te zuigen.
Big	We gaan eraan! We gaan er allemaal aan!
Doornroosje	Duim! Heb je even? En dan bedoel ik dus NU?!
Verteller	Tegen Ireen en Joppe zei ze:
Doornroosje	Blijven jullie bij de prinsen? Ik heb even een ander dingetje te regelen....
Verteller	Ondertussen, in een land heel heel ver daar vandaan vond een bibliothecaresse een klein, verfrommeld boekje op de grond.
Bibliothecaresse 1	'Hee, wat is dat nou?Wat is dat voor boekje? "Er is ooit..." Nooit van gehoord..'
Bibliothecaresse 2	Nou, hij ziet er wel aardig oud uit! Zo te zien is die al in geen jaren uitgeleend!
Verteller	Ze blies het stof van de kaft
Bibliothecaresse 2	Misschien moet je die maar bij de afgeschreven boeken zetten. Die leest toch niemand meer!

	<p>Als je het verhaal in twee delen leest, dan is dit een goed moment om te stoppen.</p> <p>Korte samenvatting voor je aan deel twee begint: Joppe en Ireen moeten voor school een sprookjesverhaal schrijven. Als ze in de bibliotheek naar inspiratie zoeken, komen ze een boekje tegen dat vertelt over een sprookjeswereld die heel anders is dan wij hem allemaal kennen. Ze komen in die wereld terecht en merken dat veel sprookjesfiguren het wel fijn vinden dat hun wereld is veranderd. Alleen kan die verandering alleen maar blijven als het bijzondere sprookjesboek nog wordt gelezen. En dat is het probleem... langzaam maar zeker lijkt alles in het sprookjesdorp weer bij het oude te worden. Ireen en Joppe gaan op verzoek van Doornroosje mee met prins Florian die naar het ziekenhuis moet vanwege een allergische reactie op een appel.</p>
Ambulance chauffeur	Zijn jullie familie?
Verteller	vroeg de chauffeur van de ambulance nors
Joppe	Nee... we..
Ireen	Ja, wij alle drie.
Verteller	De man schudde zijn hoofd, maar gebaarde dat ze dan maar moesten instappen. Joppe was nog maar amper gaan zitten toen de ambulance er met grote snelheid vandoor ging. Prins Philip hield de hand van zijn geliefde Florian vast, terwijl hij niet kon stoppen met huilen. Ireen keek naar de metertjes op de apparatuur in de ambulance. Er gingen voortdurend piepjes af maar de ambulancebroeders deden alsof er niets aan de hand was, dus misschien hoorde het wel gewoon zo. Prins Philip jammerde zachtjes.
Philip	Hoe kon dit nou gebeuren?
Verteller	Hij keek Joppe met een strenge blik aan.
Philip	Zeg jij het me. Hoe kon dit gebeuren? Ineens heeft hij heel veel trek in appel. Dat heeft hij nooit. Hij is extreem allergisch. Dat weet hij. Appels komen ons huis niet eens in. In de supermarkt slaat Florian de groenteafdeling altijd over omdat hij van de lucht alleen al beroerd wordt. Hij blééf er bijna in toen hij Sneeuwwitje moest kussen en dat stukje appel losschoot. Dat vertellen ze je niet he, dát lees je niet in die sprookjesboeken! En dan neemt ie zomaar een hap. Het was alsof hij zich niet meer kon bedwingen.

	Een enorme hap. En het volgende moment... echt alles loopt raar de laatste tijd. Het lijkt wel alsof iedereen... ik weet niet... teruggaat naar hoe het was of zo. En dan komen jullie ineens opdagen. Wie zijn jullie eigenlijk? Is er een nieuw sprookje geschreven of zo, waar ik nog niets van af weet?
Joppe	het sprookje van de twee nerds in de bieb
Philip	Nerds? Wat zijn dat nou weer? Zijn jullie dat? En hoe loopt het af?
Ireen	het was een grapje. Wij komen niet uit een sprookje
Philip	Een grapje? De liefde van mijn leven ligt hier misschien wel dood te gaan en jullie zitten grapjes te maken? Eruit! Stop de ambulance! Deze twee gaan niet langer mee
Ireen	Nee, maar... wacht nou even. Doornroosje zei dat we bij jou moesten blijven. Zij....
Philip	Zij wat? Zij lost het wel weer op, wilde je dat zeggen? Ja hè? Dat is wat je denkt. Dat is wat iedereen denkt. Roos en Duim weten wat er moet gebeuren. Alleen maar omdat ze zelf denken dat hun wil wet is. Dat maakt het nog niet waar!
Verteller	Hij veegde een traan van zijn wang, pakte een grote geelgroen geruite zakdoek uit zijn broekzak en snoot zo hard zijn neus dat de hele ambulance ervan trilde. Daarna keek hij van Ireen naar Joppe en terug op een manier die Ireen helemaal niet aanstond.
Philip	Wacht eens even... als jullie niet uit een sprookje komen... waar komen jullie dan vandaan?
Verteller	Ze kregen niet de tijd om te antwoorden want de ambulance draaide het parkeerplaatsje bij de eerste hulp van het ziekenhuis op en voor ze wisten wat er gebeurde werd de ziekenwagen opengetrokken en stonden er vijf mensen in witte doktersjassen aan de brancard van prins Florian te trekken. Eén gaf de orders terwijl de rest naast het bed op wieltes mee rende het ziekenhuis in. Prins Philip wenkte Ireen en Joppe dat ze mee moesten komen en het was duidelijk dat ze geen keus hadden.
Ireen	Wat denk je dat er aan de hand is?
Verteller	Vroeg Ireen toen zij en Joppe in een wachtkamer in het ziekenhuis zaten. Prins Philip stond een eindje verderop met een dokter te praten. Af en toe keek hij hun kant op, boos alsof hij vond dat het allemaal hun schuld was.
Joppe	Anafalactische shock. Zo noemen ze het in films altijd. Als iemand een heel erge allergie heeft raakt hij altijd in een anafalactische shock.
Philip	Bij ons hebben ze ook heus wel films, wijsneus
Verteller	Prins Philip kwam tegenover ze zitten
Philip	Je hoeft niet te denken dat jullie wereld zoveel beter is. De gewone wereld hè? Zijn jullie familie van die prutser van een Grimm?
Ireen	Wat? Nee!
Joppe	Niet dat ik weet tenminste

Philip	Maar hoe komen jullie dan hier?
Ireen	We lazen een boekje en... ik denk dat we terug moeten. Als wij ervoor kunnen zorgen dat dat boekje weer gelezen wordt, dan blijft alles zoals het nu is. Doornroosje zei..
Philip	Doornroosje, Doornroosje! Ik zei al: zij heeft niet als enige de wijsheid in pacht.
Verteller	Hij wilde nog iets zeggen toen zijn telefoon ging
Philip	Roos! We hadden het net over je! Wat? Ja, gelukkig. We waren net op tijd. ze hebben hem iets gegeven en nu moet hij alleen nog bijkomen..... heel erg moe, ja..... ik denk dat ze hem nog een nachtje houden.... Die twee kinderen die net bij jou waren? Geen idee!..... Ja, ze wilden ineens uitstappen. Ze lieten de ambulance stoppen en voor ik ze kon tegenhouden waren ze weg.
Verteller	Joppes mond viel open van verontwaardiging. Prins Philip grijsde.
Philip	Dag Roos, Laat me weten als ik iets kan doen
Verteller	Hij liet Ireen en Joppe uitzalen terwijl hij zijn telefoon wegstopte.
Ireen	Wat doe je nou! We moeten terug! Wij kunnen jullie helpen!
Philip	Bla bla bla... of jullie gaan helemaal nergens heen
Ireen	Maar Doornroosje zei...
Philip	Ze wil me terug. Dat is duidelijk. Ze was zó bezorgd om mij! Ze wilde zelfs hier naar toe komen om er voor me te zijn. Voor mij hè, geen woord over Florian. Zij heeft er helemaal geen behoefte aan om de boel te laten zoals hij is. Zij wil terug naar vroeger. Dáárom wil ze jullie terugsturen
Verteller	Hij stond op en trok hen mee.
Joppe	Waar gaan we heen? Wat ben je van plan?
Philip	Jullie blijven gezellig in deze wereld. Ik kan jullie niet laten teruggaan. Ik wil niet dat alles weer zo wordt als het was. Ik wil niet jaren rondreizen op mijn paard op zoek naar een kasteel waarin iedereen al honderd jaar ligt te slapen. Ik wil Doornroosje niet wakker kussen
Ireen	Maar
Philip	Luister. Jullie zijn geen sprookjesfiguren, toch? Dus zolang jullie hier zijn kan onze wereld niet terug veranderen. Want als alles dan weer het oude wordt, dan blijven jullie ineens over. En dat kan dus niet. In de oude sprookjeswereld is geen plaats voor jullie. Als ik jullie hier hou kan het nooit meer zo worden als het vroeger was.

Verteller	Hij grijnsde naar hen.
Philip	Dat is een ander verhaal hè, dan wat Roos vertelt!
Verteller	Buiten stond de ambulance nog, helemaal verlaten nu. Prins Philip duwde Ireen en Joppe naar binnen en klom op de bestuurdersstoel.
Philip	Hou je vast! Ik breng jullie ergens waar Doornroosje nooit zal zoeken!
Verteller	Ireen keek Joppe bang aan. Waar zou hij hen naar toe brengen?
Ireen	We moeten ontsnappen! En we moeten goed opletten waar we naar toe rijden, zodat we straks weten hoe we terug moeten lopen naar Doornroosje en Klein Duimpje!
Joppe	Wacht! Ik heb nog een sultana koekje in mijn zak. Als we nou kruimels achterlaten, dan kunnen we in ieder geval de weg terugvinden.
Ireen	Kruimels? Echt? Ken je het sprookje van Hans en grietje dan niet? De kruimels worden opgegeten door vogels! We moeten iets stevigers hebben, stenen of zo
Joppe	Ja, nou, die heb ik niet in mijn zak.
Verteller	Ireen schudde haar hoofd. Zij natuurlijk ook niet. Ze kon er niets aan doen dat ze begon te huilen. Ze kwamen hier nooit meer weg. En dan zaten ze voor altijd in dit rare sprookjesland, met deze prins die helemaal niet zo aardig was als hij in de sprookjesboeken leek.
Joppe	Hee, wat is dat nou... wat gebeurt er?
Verteller	Ireen keek naar wat Joppe bedoelde. Op haar schoot lag een prachtige glazen parel in de vorm van een traan.
Ireen	Hè?
Joppe	Je tranen! Je huilt glazen tranen! Het lijkt wel....
Ireen en Joppe tegelijkertijd	Een sprookje!
Verteller	O nee, veranderde ze nu in een sprookjesfiguur?
Ireen	Gooi ze naar buiten! Hiermee kunnen we de weg terugvinden!
Verteller	Joppe wist de deur van de ambulance op een kier te krijgen en gooide de glazen tranen zo voorzichtig mogelijk in het gras naast de weg. Hij keek bezorgd naar zijn vriendin die steeds bleker werd. Haar haren leken ook wel te veranderen, bijna alsof ze een tekenfilmfiguur werd. Hij durfde niet naar zijn eigen handen te kijken, of naar wat er aan hém veranderde. Misschien hielp het als hij aan vrolijke dingen dacht. Maar het enige beeld dat bij hem opkwam was dat van de wolf die voor het strooien huis stond te blazen, en dat was niet iets waar hij vrolijk van werd. Hij klemde zijn hand om één van de tranen en gaf er een stiekem kusje op voor hij hem naar buiten gooide.

	Ineens kwam er een heel fel licht en hoorde hij een plof alsof er een gigantisch knuffelbeest op de grond terecht kwam.
Bibliothecaresse 1	Hee! Ik schrik me kapot! Zaten jullie daar de hele tijd al? Ik had jullie niet gezien!
Ireen	W-wat...?
Verteller	Joppe keek Ireen met grote ogen aan.
Ireen	We zijn terug!
Bibliothecaresse 1	Terug? Gaat het wel met jullie? Jullie zien eruit alsof je een spook hebt gezien!
Verteller	Ireen begon te lachen. Eén spook? Ze kon deze mevrouw nooit vertellen wat ze echt hadden meegemaakt. Maar nu waren ze terug, en Ireen voelde zich zo blij dat ze de bibliothecaresse het liefst zou omhelzen.
Ireen	Heeft u.... heeft u hier een boekje zien liggen?
Bibliothecaresse 1	In de bibliotheek? Wat denk je zelf? Wat zoeken jullie precies?
Verteller	Maar Joppe en Ireen hadden geen tijd te verliezen. Ze moesten het boek vinden en snel een beetje.
Joppe	Daar!
Bibliothecaresse 1	Hee, wacht eens even, dat zijn afgeschreven boeken, dat gaat zomaar niet!
Verteller	Joppe trok Ireen met zich mee en ze maakten zich uit de voeten voor de bibliothecaresse hen kon tegenhouden.
Joppe	Snel! Lees jij maar. Jij leest beter.
Verteller	Ireen bladerde door het boekje. Waar moesten ze beginnen? Ineens stakte haar adem.
Ireen	Joppe!
Verteller	Er stond een nieuw sprookje in het boek. Een sprookje over een meisje en een jongen..
Ireen	Ze begon te huilen. En zodra haar tranen van haar gezicht vielen veranderden ze in prachtige glazen parels. De jongen ving de parels op en liet ze zo voorzichtig mogelijk vallen, om ze later te gebruiken om de weg terug te vinden. Maar één van de parels hield hij in zijn hand, en terwijl hij naar het meisje keek legde hij al zijn liefde voor haar in zijn diepste wens....
Verteller	Ireen keek op van het boekje. Haar gezicht was een beetje rood geworden.
Ireen	Heb jij dat gedaan? Een wens uitgesproken? En...

Verteller	Joppe bleef naar de grond kijken. Ireen voelde zich warm worden. En terwijl zij zich langzaam een eindje naar voren boog om Joppe een zoen te geven, vond in een land daar ver ver vandaan Klein Duimpje een glazen traan in het gras.
Klein Duimpje	Wow, kijk dit dan!
Prins Florian	hier is er nog één! En daar!
Klein Duimpje	Ik heb ineens een heel goed idee. Ik laat een ketting maken van de tranen. Eén traan voor elke dwerg die Roodkapje niet kiest. Die kan ze dan dragen als ze eindelijk haar droomman heeft gekozen. Wauw, dit is echt perfect voor de finale!
Prins Florian	En de laatste? Het zijn er zeven. Mag ik die?
Klein Duimpje	Ik weet het niet... ik heb ze gevonden
Prins Florian	Nou, technisch gezien heb ik er ook een paar gevonden. En jij hebt er maar zes nodig.
Klein Duimpje	En jij?
Prins Florian	Ik wil hem in een ring laten zetten. En dan ga ik Philip vragen of hij met me wil trouwen. Hij heeft zoveel moeten doorstaan voor mij...
Verteller	Klein Duimpje wreef nadenkend over zijn kin.
Klein Duimpje	Op één voorwaarde... dat ik de bruiloft mag organiseren. En de uitzendrechten krijg natuurlijk. Mocht Roodkapje nog een keer de bibbers krijgen voor de liveshow.
Verteller	En zo gebeurde het. Prins Florian vroeg Philip ten huwelijk. Prins Philip zei natuurlijk ja, nadat hij minstens duizend keer zijn excuses had aangeboden aan Doornroosje. Het werd een bruiloft om nooit te vergeten. Het was de grootste show die Klein Duimpje ooit had geproduceerd. Hij was helemaal los gegaan en zorgde voor een feest waarover nog dagen werd nagepraat. De wolven zongen het bruidspaar toe in een prachtig vierstemmig koor. Sneeuwvitjes verrassingsact met haar geiten was het klapstuk van de avond en sleepte meteen een vet tv-contract in de wacht. Iedereen danste tot het ochtend werd en sommige nog wat langer. Roodkapje werd de volgende dag wakker terwijl ze met een been hing aan het vliegend tapijt van Aladdin. En toen ze zag wie er naast haar in het tapijt lag, zijn handen beschermend om haar rode kapje heen, wist ze eindelijk welke van de zeven dwergen ze moest kiezen. En zo leefden ze verder in de sprookjeswereld, sommige kort, andere langer. En de meesten het grootste gedeelte van de tijd redelijk gelukkig